

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. Варна, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Чавдарова

Членове: Радостин Г. Петров
Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Радостин Г. Петров Въззивно гражданско дело № 20223100502617 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба вх.№ 69400/11.10.2022 г., подадена от ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, чрез пълномощник адв. Л. В., против Решение № 2778/10.09.2022 г., постановено по гр.д. № 8317/2021 г. по описа на ВРС, в частта, в която ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, със седалище гр. София е осъден да заплати на П. Н. Г., ЕГН *****, от *****, сумата от 3600 лева, явяваща се разликата над сумата от 7379.92 лева до присъдените 10979.92 лева по частичен иск в размер на 16 000 лева, представляваща действителната стойност л.а. *****, с рег. № *****, вследствие на реализирано на 13.04.2018г., ПТП на път II - 73 км. 23+046 на разклона за гр.Смядово, което ПТП е реализирано по вина на водача на микробус *****, *****, застрахован по договор за гражданска отговорност при ЗК „Бул Инс“ АД, като от настъпилото ПТП са причинени имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на облицовка предна броня, основа предна броня, радиатор климатик, радиатор воден, радиатор интеркулер, очиларка, рог ляв, рог десен, кутия въздушен филтър, казанче фаромиещо, дифузьор ляв пред радиатори, дифузьор десен пред радиатори, вентилатор, дифузьор вентилатор, кора пред предна броня, кора под двигател,

фар ляв, фар десен, калник преден десен, калник преден десен основа, преден капак, маска /предна решетка - комплект, калник преден ляв, основа преден ляв калник, стойка акумулатор, двигател, челно стъкло, панта лява на преден капак, панта дясна на преден капак, арматурно табло, въздушна възглавница предна лява, въздушна възглавница предна дясна, модул управление въздушни възглавници, колан преден ляв, колан преден десен, централна духалка в арматурно табло, колона предна дясна, стъкло предна дясна врата, ПВЦ подкалник преден десен, колонка предна дясна врата и огледало предно дясно - комплект на л.а. марка *****, с рег. № *****, на основание чл.558, ал.5 КЗ.

В жалбата се излага, че решението на първоинстанционния съд е неправилно, постановено в нарушение на материалноправните норми и съдопроизводствените правила и необосновано. Твърди се, че присъденото от ВРС обезщетение е прекомерно завишено, както и че не е определено в съответствие с Методиката на ГФ. Излага, че според Методиката, съгласно ценоразпис Шваке, действителната стойност на МПС към датата на ПТП е 7800 лева. Сочи, че своевременно е оспорил първоначалната и повторната САТЕ, в които необосновано стойността на МПС е определена съответно на 11400 лева и 9200 лева към датата на ПТП. Моли за отмяна решението и присъждане на разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата П. Н. Г., чрез пълномощник адв. Й. А., е подала отговор, с който оспорва жалбата. Счита, че постановеното първоинстанционно решение и възприетите в него мотиви са в унисон със събраните в хода на производството доказателства и при правилно приложение на материалните и процесуални правни норми. По същество счита решението на ВРС за правилно и законосъобразно, поради което отправя искане за потвърждаването му, ведно с присъждане на разноски.

В насроченото пред въззивния съд открито съдебно заседание въззивникът не изпраща представител. С молба депозирана преди съдебно заседание въззивникът чрез адв. Л. В. моли жалбата да бъде уважена, ведно с присъждане на направените по делото разноски.

В насроченото пред въззивния съд открито съдебно заседание въззиваемата страна не изпраща представител. С молба депозирана преди съдебно заседание въззиваемата страна чрез адв. Й. А. моли решението на

ВРС да бъде потвърдено, ведно с присъждане на направените във въззивното производство разноски.

За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното от фактическа и правна страна:

Производството пред районния съд е образувано по исковата молба на П. Н. Г. против ГАРАНЦИОНЕН ФОНД за заплащане на сумата в размер на 10979.92 лева, представляваща частичен иск от сумата в размер на 16 000 лева, представляваща действителната стойност л.а. *****, с рег. № *****, вследствие на реализирано на 13.04.2018г., ПТП на път II - 73 км. 23+046 на разклона за гр.Смядово, което ПТП е реализирано по вина на водача на микробус *****, *****, застрахован по договор за гражданска отговорност при ЗК „Бул Инс“ АД, като от настъпилото ПТП са причинени имуществени вреди, сумата в размер на 225.12 лева заплатена за репатриране на автомобила, ведно със законната лихва от датата на уведомяване - 02.07.2018г. до окончателното изплащане на сумата. Микробус *****, *****, с който е причинено процесното ПТП, е МПС с особен режим, собственост на ОДМВР - Варна, като по отношение на същия е сключен общ договор за застраховане с ЗК „Бул Инс“ АД, поради което твърди, че на основание чл. 562, ал.5, изр. 2 КЗ надлежен ответник по претенция за обезщетения за вреди е Гаранционен фонд.

С писмен отговор ответникът оспорва иска като недопустим, евентуално неоснователен. Счита, че претендирания размер на обезщетение е прекомерно завишен от гледна точка на изисквания, които са залегнали в действащата към датата на ПТП Методика на ГФ за определяне на действителните стойности на обезщетение за имуществени вреди. Оспорва началния момент на законната лихва и моли съдът да приеме, че ответникът е в забава от датата на депозиране на исковата молба в съда.

В частите, в които искът е уважен до размера от 7379.92 лева, както и за сумата в размер на 225.12 лева, заплатена за репатриране на автомобила, ведно със законната лихва, считано от 11.05.2021год. до окончателното изплащане на сумата, както и в частта за отхвърляне на искането за лихва, считано от 02.07.2018г., решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна

страна следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените предели на въззивна проверка, съставът на ВОС, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Съобразно обстоятелствата, посочени в исковата молба и отправеното до съда искане, спорът правилно е квалифициран.

Предявеният иск е с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ вр. чл. 562, ал.5, изр. 2 КЗ, съобразно която разпоредба увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от Гаранционен фонд, заместващ застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. С договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят, а в случая ГФ, се задължава да покрие отговорността на застрахования за причинени от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. За да се ангажира отговорността на застрахователя, респ. Гаранционен фонд, по чл.432, ал.1 от КЗ чр. чл. 562, ал.5, изр. 2 КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата/респективно собственика на автомобила/ и застрахователя. Наред с това следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди. Отговорността на Гаранционен фонд е обусловена от отговорността на застрахования деликвент, като фондът дължи обезщетение за вредите, доколкото застрахованият е отговорен спрямо увреденото лице за репарирането им. При кумулативната даденост на тези предпоставки в тежест на застрахователя възниква задължение за заплащане на застрахователно обезщетение на увредения. Съгласно процесуалното правило на чл.154, ал.1 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест, ищецът - въззиваема

страна в настоящото производство, следва да докаже при условията на пълно главно доказване елементите от визирания фактически състав, за да установи основателността на исковата си претенция. Ответникът - сега въззивник, от своя страна, носи тежестта за доказване на противопоставените възражения с оглед оборване на заведения иск.

В разглеждания случай, пред въззивния съд не е налице спор относно дължимостта на застрахователно обезщетение, а относно неговия размер. Във въззивната жалба Гаранционен фонд изрично сочи, че обжалва решението за горницата над сумата от 7379.92 лева до присъдените 10979.92 лева. Необосновани са доводите на въззивника досежно ненадлежното прекратяване на регистрацията на увреденото МПС. От приложеното на л.5 от делото на ВРС свидетелство за регистрация е видно, че л.а. *****, с рег. № *****, е с прекратена регистрация от 01.02.2019г.

По отношение на спорния въпрос относно размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да бъде съобразено наложилото се в съдебната практика разрешение, че в хипотезите на тотална щета меродавна е действителната стойност на вещта към момента на застрахователното събитие, от която се приспада стойността на запазените части. В разглеждания случай определената от вещното лице по САТЕ пазарна стойност на застрахования автомобил към момента на ПТП е 11400 лева, а средната пазарна стойност определена от вещното лице по повторната САТЕ е 9200 лева. Необосновани са доводите на фонда, че съдът следва да се съобрази с направената от него калкулация на щетите в ликвидационното производство, както и стойността по ценоразпис Швабе възлизаща на 7800 лева. Съставът на ВОС намира, че при съдебно предявена претенция за заплащане на обезщетение, последното се определя по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие. Действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието са съизмерими с действителната стойност на автомобила. Двете вещи лица са дали различни пазарни стойности на л.а. *****, с рег. № *****, съответно 11400 лева и 9200 лева. Преценявайки двете експертизи, въззивният съд намира, че заключението на вещното лице по първоначалната САТЕ е по-обосновано и следва да бъде кредитирано. Освен изложените от ВРС доводи, следва да се вземе предвид и обстоятелството, че вещното лице обосновано е посочило как е определило пазарната стойност на 11400 лева. Определена е стойността на

автомобила към момента на изготвяне на заключението, която е завишена предвид обстоятелството, че от датата на ПТП са изминали 3 години, 9 месеца и 11 дни.

По изложените съображения като изходна величина за изчисляване на дължимото застрахователно обезщетение следва да се използва стойността 11400 лева, поради недоказаност на възраженията на ответника за по-нисък размер на действителната стойност на автомобила.

Съдът не дължи служебно приспадане на запазените части, а само по искане на ответника, в чиято тежест е да докаже твърденията си за вида, техническата годност и стойността на съхранените детайли. В случая в отговора на исковата молба не се съдържат твърдения досежно запазените части и тяхната стойност. Поради това от сумата от 11400 лева следва да се приспадне стойността, която собственикът би могъл да получи при предаване на автомобила за скрап – 420.08 лева. Размерът на обезщетението възлиза на 10979.92 лева.

Предвид гореизложеното, въззивният съд намира, че като е присъдил обезщетение за претърпени имуществени вреди за разликата над сумата от 7379.92 лева до присъдените 10979.92 лева по частичен иск в размер на 16 000 лева, ВРС е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

С оглед изхода от спора и на основание чл.78, ал. 3 ГПК в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски в размер на 800 лева, изразяващи се в заплатено за въззивната инстанция адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2778/10.09.2022 г., постановено по гр.д. № 8317/2021 г. по описа на ВРС, в обжалваната част, в която ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, със седалище гр. София е осъден да заплати на П. Н. Г., ЕГН *****, от *****, сумата от 3600 лева, явяваща се разликата над сумата от 7379.92 лева до присъдения с решението размер от 10979.92 лева по частичен иск целия в размер от 16 000 лева.

ОСЪЖДА ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, със седалище гр. София да заплати на П. Н. Г., ЕГН *****, от *****, сумата от **800 лева** (осемстотин лева), представляваща сторени във въззивното производство съдебно-деловодни разноси, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен касационен съд на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____